

[Aksel Larsen.]

vad, hvilket hans tale ellers gav udtryk for, anser det for meget farligt, om regeringsmagten efter valget skulle gå over fra arbejderbevægelsen til de reaktionære partier, er det mig ikke helt let forståeligt, hvorfor han koncentrerer sig om at rette sit skyts imod os.

Må jeg dernæst sige, at når det ærede medlem hr. Bundvad citerer de beslutninger og udtalelser, der er vedtaget af det kommunistiske parti, burde han citere fuldt ud og ikke nøjes med løsrevne dele af et enkelt citat og derpå fremsætte en række påstande. Det ærede medlem giver mig anledning til og tvinger mig til at supplere hans brudstykke af et citat, hvilket jeg beder den højtærede formand om tilladelse til. Jeg vil derfor gøre opmærksom på, at vort parti i sin udtalelse af 30. oktober i fjor ikke nøjedes med at sige, som af det ærede medlem hr. Bundvad citeret:

„Partiet er af den opfattelse, at ethvert folk må have ret til og mulighed for ved egne kræfter og i fred at bestemme den samfundsorden, som det vil leve under.“

Nej, der stod videre i udtalelsen, og det ved det ærede medlem hr. Bundvad, men det skulle forholdes lytterne:

„Derfor må vi på det kraftigste beklage, at regeringen i Ungarn i stedet for at forbinde sig med det demokratiske røre i folket og den ungarske arbejderklasse greb til magtforanstaltninger, herunder påkaldelse af hjælp fra de sovjetiske tropper. Dette har virket som en udfordring til befolkningen og burde være undgået.“

Begivenhederne i Ungarn understreger, at stationering af fremmede tropper er en byrde for folkene. Derfor må der forstærkede bestræbelser til for at skabe en orden, hvorved alle tropper fra øst og vest kaldes tilbage til deres hjemlande.“

Denne udtalelse blev suppleret af en udtalelse af 2. november i fjor, en henvendelse til regeringen, hvori der blev sagt:

„Situationens alvor i Europa og det nære østen maner til udnyttelse af alle muligheder for at sikre opretholdelse af verdensfreden.“

Vi opfordrer derfor regeringen til at rette en henvendelse til de fire store magters regeringsledere om ufortøvet at

træde sammen for at forhandle om foranstaltninger til afspænding og sikring af freden, herunder hjemkaldelse af alle tropper på fremmed jord.“

Og for at der ikke skal være nogen tvivl, må jeg minde det ærede medlem hr. Bundvad om, at vi havde partikongres i januar; dér vedtog vi en erklæring om vort partis arbejdsgrundlag, hvori det udtrykkeligt siges:

„Vi er tilhængere af ethvert folks nationale frihed, uafhængighed og selvbestemmelsesret. Et lands politik såvel som dets styreform skal bestemmes af landets egen befolkning og må ikke påtvinges det udefra, lige så lidt som ændringer i et lands samfundsform må forhindres ved aggression eller indblanding udefra.“

Ja, det er vort partis arbejdsgrundlag; det er vor mening. Vi mener, at folkene i alle lande bør have selvbestemmelsesret, og at der absolut ikke bør være nogen undtagelser herfra. Denne udtalelse er møntet på Ungarn, på Danmark, på Holland, på England, på Ægypten, på Alger, på Cypern, på Sydafrika, på Madagascar, på alle lande, alle folk i hele verden. Jeg kan ikke lade være med at studse over, at det ærede medlem hr. Bundvad og mange andre er så fulde af medynk med det ungarske folk og så ivrige efter at forsvare demokratiet i Ungarn, men drejer det sig om andre lande og andre folk, mærker man ikke noget til sådanne varme følelser.

I det norske socialdemokratiske tidskrift Orientering har en fransk student skrevet en lille artikel om den storm af forargelse, der angiveligt har rejst sig angående begivenhederne i Ungarn. Det er en fransk student, der bor i Norge, og han skriver bl. a. følgende, som jeg beder om tilladelse til at citere:

„Jeg har som franskmænd boet i Norge siden 1950. Aldrig er der nogen, som har bedt mig rejse tilbage til Frankrig og blive dér, indtil landet totalt har forandret sin politik over for Indokina, Madagascar og Alger. Og det til trods for at mit lands regering har myrdet og myrder mange flere mennesker i disse lande end Sovjet i Ungarn. Ved I, hvor mange ofre krigen i Indokina har krævet blandt vietnameserne? Over en million. Ved I overhovedet, at i 1947 blev en